

Arrest

nr. 134 891 van 10 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2014 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot teruggrijving van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 december 2014.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANDERSTRAETEN, die loco advocaat C. NTAMPAKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 18 juni 2011 in het huwelijk met K.D.T.L, een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 14 september 2011 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd en verzoeker werd op 30 maart 2012 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Verzoeker vertrok op 16 november 2014 (uitreisstempel) naar Ivoorkust.

1.4. Op 6 december 2014 arriveerde verzoeker met vlucht SN256 op de luchthaven te Zaventem.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 6 december 2014 de beslissing tot terugnrijving. Deze beslissing die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 06.12.2014 om 09.30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, Inp.[B.]

de heer / mevrouw :

naam [A.] voornaam [B.F.M.]

[...]

die de volgende nationaliteit heeft Ivoorkust wonende te [....]

houder van het document paspoort nummer [...]

afgegeven te S/D PAF op : 12/06/2014

[...]

afkomstig uit Abidjan met de vlucht SN256 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

Reden van de beslissing:

1 (C)

Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: betrokkene heeft geen visum. Hij is in het bezit van een Belgische F-kaart N°[...] geldig tot 15/03/2017. Deze verblijfskaart werd echter gesupprimeerd op 17/11/2014. Hij is bovendien sinds 12/11/2014 van ambtswege afgevoerd. Betrokkene is gehuwd geweest met een Belgische onderdane maar staat sinds 5/5/2014 als alleenstaande geregistreerd.

[...]

Reden van de beslissing:

1 (E)

Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: betrokkene is in het bezit van een ticket met bestemming Parijs. Hij heeft echter geen terugkeerticket. Hij verklaart per trein terug te keren (hij zegt dat het niet mogelijk zou zijn om Brussel als eindbestemming te kiezen aangezien hij vanuit Parijs vertrokken is). ”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Wat betreft de hoogdringendheid van de vordering betoogt verzoeker dat hij van zijn vrijheid werd beroofd en dat hij werd overgebracht naar het transitcentrum Caricole. Hij geeft aan dat de bestreden beslissing dus op korte termijn kan worden uitgevoerd. Verweerder bevestigt dit. Aangezien derhalve vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden terugnrijvingsmaatregel worden aangenomen en is het hoogdringend karakter van de vordering, conform 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voldoende aangetoond.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van het rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. Hij betoogt tevens dat substantiële op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvoorschriften werden miskend, dat verweerder zich schuldig maakte aan bevoegdheids-overschrijding en machtsafwending en dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betoogt verzoeker dat het verweerder naliet om de bestreden beslissing op zodanige wijze te motiveren dat kan worden vastgesteld op welke gronden *“zijn lopend verblijf werd geannuleerd”*.

2.3.2. Verweerder gaat in haar nota met opmerkingen niet in op dit onderdeel van het middel.

2.3.3. De Raad stelt vast dat de loutere vaststelling dat verzoeker op 12 november 2014 van ambtswege werd afgevoerd van het vreemdelingenregister niet zonder meer toelaat te besluiten dat hij niet langer een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden. De afvoering van het vreemdelingenregister laat toe te concluderen dat verzoeker geen gekende officiële woonplaats meer heeft in het Rijk en dat hij wordt verondersteld het Rijk te hebben verlaten. Het gegeven dat een vreemdeling voor een korte periode het Rijk verlaat, doet op zich zijn recht op verblijf echter niet teniet. De wetgever heeft in artikel 19 van de Vreemdelingenwet in dit verband trouwens duidelijk aangegeven dat een vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning en die het Rijk verlaat gedurende één jaar een recht op terugkeer kan laten gelden. In voorliggende zaak kan het feit dat verzoeker het Rijk minder dan drie weken verliet, gelet op de inreisstempel in zijn paspoort en de bewijzen van zijn tewerkstelling te Halle voorafgaand aan zijn vertrek naar Ivoorkust op 16 november 2014, niet ter discussie worden gesteld. Het gegeven dat verzoeker werd afgevoerd van het vreemdelingenregister heeft ook niet tot gevolg dat in casu automatisch mag worden aangenomen dat zijn verblijfskaart die het bewijs vormt van de toekenning van een verblijfsrecht ongeldig zou zijn geworden. Verzoeker voert dan ook terecht aan dat de motivering van de betreden beslissing niet afdoende is, aangezien deze motivering hem niet in staat stelt te weten op welke juridische basis zijn verblijfskaart niet langer als een geldig binnenkomstdocument kan worden beschouwd.

De Raad dient er daarnaast op te wijzen dat artikel 3 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat een vreemdeling slechts kan worden teruggedreven *“behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen”* en dat artikel 43 van dezelfde wet bepaalt dat de binnenkomst en het verblijf aan burgers van de Unie en hun familieleden slechts mogen worden geweigerd om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid. Verweerder heeft in de bestreden beslissing evenwel nergens naar één van voormelde redenen verwezen en er blijkt niet dat verzoeker die nog steeds gehuwd is met een Belgische vrouw, die de vader is van een Belgisch kind en in het bezit is van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet langer zou kunnen worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie of dat verweerder formeel een einde stelde aan zijn recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie.

De motivering van de bestreden beslissing kan, gezien voorgaande vaststellingen, niet worden beschouwd als pertinent en draagkrachtig, zodat prima facie kan worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zijn geschonden.

Er dient derhalve te worden besloten dat door verzoeker een ernstig middel heeft aangevoerd.

2.4.1. Inzake de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond, zet verzoeker uiteen dat hij dreigt zijn werk in België te verliezen, dat zijn vrouw en zijn kind in België zijn bijstand nodig hebben en dat hij de schending aanvoerde van fundamentele rechten zodat het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aanvaard.

2.4.2. Verweerder repliceert als volgt:

"[...]"

Van verzoeker wordt verwacht dat [h]ij op aannemelijke wijze aantoonst een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden in geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bestaat uit het verlies van zijn werk en het verbreken van de affectieve band met zijn vrouw en kind.

Verwerende partij stelt vast dat het verlies van het werk op zich [e]en financieel nadeel met zich meebrengt, hetgeen een herstelbaar nadeel is.

Wat betreft de affectieve band stelt verwerende partij vast dat verzoeker sinds mei 2014 apart woont en niet langer samen met zijn vrouw en kind. Er kan geen sprake zijn van een effectief beleefd[...] gezinsleven, noch van een scheiding ten gevolge van de bestreden beslissing."

2.4.3. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker sedert verscheidene jaren bij hetzelfde bedrijf is tewerkgesteld met een contract van onbepaalde duur en dat kan worden aangenomen dat verzoeker zijn contract zal worden ontbonden indien hij gedurende een langere periode niet op het werk verschijnt. Het verlies van een vaste tewerkstelling kan niet worden afgedaan als een louter financieel nadeel dat eenvoudig kan worden hersteld. In economisch moeilijke tijden is het namelijk niet evident om op korte termijn een nieuwe tewerkstelling te vinden.

Verzoeker heeft een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er voldaan is aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggedrijving van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 december 2014 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. DE BOECK